

LAWO
CLASSICS

VALEN · EGGE · HVOSLEF
VALENTRIO

EN TRIO TRIOER

VALEN
EGGE
HVOSLEF

I denne produksjonen er det valgt tre trioer fra tre generasjoner norske komponister, og det er en interessant historisk og musikalsk linje som slik trekkes opp gjennom de siste 100 år.

Alle tre har kun tittelen «Trio», ingen beskrivende eller malende tittel, heller ikke noe kjent program. Alle har de utfordret sin samtid, særlig fordi komponistene ville bryte nytt land, fjerne musikken fra det gjengse gjennom nye virkemidler i komposisjonene, og da først og fremst tonaliteten. De er så interessante og egenartede at de fortsatt utfordrer våre vaner og faste måter å oppleve musikken på. Klavertrio – begrepet rommer så mange

aspekter. Ett av dem er klangen. Fiolin og cello gir muligheter for strykerklang i et bredt register. Klaver gir oss også et stort omfang, og sammen kan de lage så mange ulike uttrykk gjennom melodisk, harmonisk og klanglig behandling, og ikke minst ved hele bredden i artikulasjon, frasering og uttrykk. Trioen kan klinge stort og mektig, og intimt, andre ganger spenne fra det slagverksaktige over plastiske melodier og linjer til glassklare flageoletter.

Men også trioens hovedhensikter har vært mangfoldige. Vi husker Haydns og Mozarts divertissementer og Beethovens dobbelt-het. Klavertrioer med eller uten sang var på 1800-tallet svært populære både i hjemmene og som offentlig underholdning. En trio kunne erstatte et helt orkester på kafé, restaurant eller kurbad, og det ble utgitt mengder av arrangementer av folkemusikk, operaer og symfonier, danser og sanger for klavertrio.

I konsertsalene var trioer av Mendelssohn, Schumann, Brahms, Dvořák og Tsjajkovskij gjengangere. I Norge var ikke Edvard Griegs melodisk-klanglige perle oppført som i dag. Christian Sindings trioer har derimot fått motsatt skjebne, mye spilt internasjonalt i hans

samtid, lite spilt i dag, dessverre. Men de kan gjenopplives – sammen med trioer av Catharinus Elling, Gerhard Schjelderup og Sigurd Lie.

////
FARTEIN VALEN (1887-1952)
TRIO FOR FIOLIN, CELLO OG KLAVER
MODERATO
SCHERZO. ALLEGRO
LARGO
FINALE. ALLEGRO MOLTO

Det er ikke mange år siden flere musikere skygget unna Valens atonale musikk. Den ble ansett som interessant og egenartet, men også som for vanskelig å spille. Trioen er Valens overgangsverk fra den senromantiske tonale komposisjonsstilen til et atonalt uttrykk. Planene om en trio startet i Berlin i 1912, etter at Valen hadde studert på musikkhøgskolen der. Han livnærte seg i disse årene som privatlærer, som pianist og som instruktør for sangere som skulle øve inn nytt repertoar. Skissene og forarbeidene til trioene er bevart, over 1200 sider. Valen satt i årene 1917–24 på

familiens gård i Valevåg og brukte arbeidet med trioene som utforskning også av det han kalte «det nye kontrapunkt» – en moderne musikk bygget på tradisjonelt kontrapunkt (Bach) kombinert med en mer moderne tonalitet (som hos Max Reger), som skulle gå over i atonalt kontrapunkt.

For hver dag blir jeg mere og mere viss paa at det er det eneste rigtige for mig, men det er jo et langt lerred at bleke. Trioen gaar det uendelig langsomt med, men jeg har ikke tapt modet. Schönbergs orkester-stykker har jeg faat og natten efter sov (jeg) ikke vor Aufregung. Han er kommet saa uendelig langt, uendelig meget længer en det vi tuller med her i Valevaag. Han behersker sit kontrapunkt fuldstændig; min eneste trøst er at intet hos ham er mig uforstaaelig nu – det er ialfald frugten av mine studier. – Jeg glæder mig til hver morgen, kan jeg forsikre deg; det er som først nu jeg har lært at tale mit eget sprog.

(BREV FRA VALEVÅG 24. AUGUST 1920 TIL TOVE MOHR.)

Trioene ble et sterkt og selvstendig verk som ble antatt av Norsk Musikforlag i 1927, men det skulle ta tre år før notene ble trykt, og enda et halvår før trioene ble uroppført, da

med tre unge musikere, fiolinisten Gunnar Knudsen, cellisten Sverre Krøvel og pianisten Melvin Simonsen, som alle skulle få betydning for norsk musikkliv.

Valen var en berømt i 1931, hans musikk var stadig sentral i den store norske modernismedebatten. «Aldri har vel en revolusjonsmann sett fredeligere og mer beskjeden ut end Fartein Valen, og dog er han som komponist en rødgledende revolusjonær», skrev kritikeren Ulrik Mørk i Nationen, 20. mai 1931, ved uroppførelsen av Valens Trio. Universitetets Gamle festsal var fullpakket, ikke minst fordi forventningene til verket var store etter at komponisten David Monrad Johansen ved noteutgivelsen hadde skrevet i Aftenposten at Valen her brøt nytt land: «Og hvad der særlig betar en, det er den dirrende lidenskap som er uten forbindelse med det konkrete, og som synes helt og holdent både å hente sine inntrykk og sin næring fra åndens rike [som] endnu har sine riddersmenn på jorden, og at uendelighetsperspektivet ikke alene er en levende verdi, men tillike en uuttømmelig inspirasjonskilde til den høieste kunst.» Og Harald Sæverud i Bergen hadde skrevet: «Fra første til siste takt er trioen et genialt verk

som burde innbringe sin skaper både gull og berømmelse. Men vårt hjemlige publikum er neppe modent nok til å kunne vurdere en enestående fremtoning som Fartein Valen.» Men publikum i festsalen var begeistret.

////
KLAUS EGGE (1906–79)
TRIO OP. 14

ALLEGRO CON IMPETO
 ADAGIO
 SCHERZO. PRESTO
 FINALE. SOSTENUTO – ALLEGRO
 APPASSIONATO

Klaus Egge har i en generasjon etter sin død hatt den vanskelige å være mer kjent som skribent, kritiker og dominerende organisasjonsmann enn som komponist. Han var en ruvende skikkelse i musikklandskapet som huskes fordi han skapte og utviklet de ytre kår for musikere og komponister, særlig som formann for Norsk Komponistforening i en hel generasjon. Men nå begynner noe av musikken hans også å gjenoppvekkes. Valens europeiske modernisme avfødte andre

former for radikal musikk i Norge, også en variant av norsk nasjonal modernisme. Denne var bl.a. Harald Sæverud med på å forme, med utgangspunkt i andre strømninger enn Valens idealer, nærmere Hindemith enn Schönberg. På 1930-tallet fikk musikalsk heimstaddiktning et oppsving i Norge. Med røtter i Telemark, Gudbrandsdalen, Hardanger og Nordfjord tok noen komponister også til seg musikalske elementer fra bredere europeiske strømninger, særlig fra den store sekken som upresist kalles neoklassisisme.

Da Valen fikk sin trio uroppført, var Klaus Egge en av hans elever. Egge reiste fra Porsgrunn til Oslo for å få undervisning. Valen underviste med utgangspunkt i J.S. Bachs koraller, invensjoner og Wohltemperiertes Klavier. Her kunne elevene lære alle grunnleggende elementer i musikk og se hvordan de nærmest «lovmessig» forholdt seg til hverandre, og så fikk hver enkelt ta utfordringene og finne ut hvordan de kunne bruke virkemidlene. Da Egge hadde fullført sin store klaversonate (Draumkvæde, 1934), dro han ut, til Oslo og Berlin, for å «oppdage Telemark». Oppdagelsen var å legge bort all romantikk og abstrahere og syntetisere basale elementer fra norsk folkemusikk kunne

være byggesteiner og lim i hans egen musikk. I den perioden skulle musikken hans være maskulin, pågående og livlig med sentraleuropeisk klang og kontrapunkt. I verkene fra Fantasiene i halling, gangar og springar og til Symfoni nr. 1 og Klaverkonsert nr. 2 (1944) er dette dominerende, sammen med visse «norske» byggesteiner: gjenkjennelige rytmiske vendinger fra folkedans, de mange åpne kvintene, forsiringer og melodiske vendinger som vi gjenkjenner fra felemusikken. Og Egge limer det hele sammen med en særegen tonalitet, som ofte kan kategoriseres som bygget på syntetiske skalaer, og en nokså fri bruk av dissonanser.

Egge skrev først for en annen underholdningsbesetning, Blåsekvintett (opus 13), før han komponerte sin Trio, opus 14. I manuskriptet til trioen har Egge satt inn følgende, med oppsett som et lite dikt:

Dette verket er skrevet
 jan.–juli 1940.
 Spaninga og uroa kring
 lagnaden vår gjeng som
 ein undertone gjennom alle satsane.
 Oslo 10–8–1940

Uroppførelsen av trioen fant sted i Universitetets Aula i Oslo 8. februar 1941, før oppfordringene om konsertboikott kom fra Hjemmefronten. Komponistforeningen hadde tilordnet en konsert de kalte «Utstilling» med tre klavertrioer. Ved siden av Egges ble Karl Andersens og Aage Myklegaards trioer fremført av ledende musikere som pianisten Amalie Christie, cellist og komponist Karl Andersen og fiolinisten Oscar Holst.

////

**KETIL HVOSLEF (F. 1939)
TRIO (2010)**

Det er vanskelig å avgjøre om Hvoslef er en moderne musikkdramatiker som iblant kler seg i kammermusikkgevanter, eller om han er en klassisk kammermusiker som låner kulisser, kostymer og effekter. Han har mer enn 20 musikkdramatiske produksjoner bak seg, og enda flere kammerverker. Og alle er de på sett og vis utradisjonelle, både i forhold til hans egen komposisjonsvirksomhet og i forhold til samtidens musikk. Det er noe unikt

over hele Hvoslefs produksjon. Verkene lar seg vanskelig båssette, men vi merker hans fingeravtrykk på alt han har komponert. Ikke minst er hans klangverden og hans forhold til musikalsk tid helt spesiell. Om han skal underholde oss og musikerne, eller om det er sjelelig smerte som skal formidles, så oppleves det som ekte. Det er en musiker som taler. Det er tidligere blitt sagt om Hvoslef at han er så bevisst uttrykket i musikken at han velger virkemidler dels ut fra det som er tjenlig for anledningen, dels ut fra de musikalske rammene som er gitt, og det han selv kaller «nødvendighet i materialets musikalske utvikling». Han skjeler også til musikernes og publikums forutsetninger og forventninger. Men kresen som han er, forfaller han ikke til lettvinne løsninger, floskler eller billige poenger.

Å velge en så kort og nesten minimalistisk tittel som Trio er også karakteristisk. Og knappheten viser seg også i musikken. Det er en slags «økologisk» resirkulering både i motiver og i tidsbruk, det blir ikke overlesset eller overforklarende, musikken får leve og utvikle seg som musikk gjennom ett stort spenn. Det blir 20 minutters utvikling av gjentakelser som skaper gjenkjennelser.

Det har vært skrevet mye om Hvoslefs originale og levende klangfantasi, og den er absolutt viktig også for trioen. Den har kanskje ikke samme flersjiktetheten som andre av hans verker, men her er han bevisst gruppen som helhet, som ofte i et rytmisk driv settes opp mot lengre solistiske partier for hvert instrument. Det blir musikantisk konserterende musikk av det.

Hvoslef skrev trioen i løpet av sommeren 2010. Han forteller at han hørte "Valen-trioen" spille i Bergen i januar 2010, og han ble svært begeistret for musikerne, både individuelt og som gruppe, ved deres fremføring av Tsjajkovskijs Trio i a-moll. Han bestemte seg deretter for å skrive en trio for dem. Gleden over verket og fremføringen delte han med musikerne og publikum på en vellykket uroppføring under Avgarde i Bergen 14. mai 2011.

ARVID O. VOLLSNES

A TRIO OF TRIOS

VALEN
EGGE
HVOSLEF

Three trios have been selected for this recording from three generations of Norwegian composers. They trace an interesting line, both historically and musically, through the past one hundred years.

All three works bear the simple title "Trio". There is nothing descriptive or expressive, and no familiar program in this title. Each challenged the listener of its period, in particular because each composer wanted to break new ground and use new compositional means to dissociate the music from its prevailing features, above all, tonality. The pieces are still so interesting and distinctive

that they challenge our habits and the usual manner in which we experience music.

Piano trio – the description encompasses so many aspects. One of them is sound. The violin and cello enable a string sound with a wide register, while the piano provides us with great range and varied dynamics. Together, the instruments can achieve remarkable diversity of expression through melodic, harmonic, and timbral treatment, and, not least, the entire breadth of articulation, phrasing, and expression. The trio can sound large and powerful, or intimate. Other times it can span from the percussive over plastic melodies and lines to crystal-clear flageolets.

Yet equally diverse have been the intentions of the trio. We remember the divertimenti of Haydn and Mozart, and Beethoven's doubleness. In the 1800s, piano trios with or without voice were extremely popular in homes and as public entertainment. A trio could replace an entire orchestra at a café, restaurant, or spa. And there were a great many arrangements of folk music, operas and symphonies, and dances and songs published for piano trio.

The piano trios of Mendelssohn, Schumann, Brahms, Dvořák, and Tchaikovsky

were repeatedly performed in the concert halls. In Norway, Edvard Grieg's melodic and harmonic gem was not performed as it is today. The opposite fate awaited the trios of Christian Sinding, on the other hand; they were performed internationally during his lifetime, but today, unfortunately, are seldom played. Yet they can be rediscovered, along with the Trios of Catharinus Elling, Gerhard Schjelderup, and Sigurd Lie.

FARTEIN VALEN (1887-1952)
TRIO FOR VIOLIN, CELLO, AND PIANO
MODERATO
SCHERZO. ALLEGRO
LARGO
FINALE. ALLEGRO MOLTO

It was not so many years ago that certain musicians tended to steer clear of Valen's atonal music. It was regarded as interesting and distinctive, but also as difficult to play. For Valen, his trio was a transitional work from his late Romantic tonal compositional style to atonal expression. Plans for a trio began in Berlin in 1912 following his studies there at the Academy of Music.

He supported himself during these years as private tutor, pianist, and vocal coach for singers rehearsing new repertoires. The sketches and preliminary work on the trio, more than 1,200 pages, have been preserved. From 1917-1924 Valen stayed at the family farm in Valevåg and used the work on the trio to explore what he called "the new counterpoint" – modern music based on traditional counterpoint (Bach) combined with a more modern tonality (that of Max Reger, for example), which would eventually lead to atonal counterpoint.

Valen wrote the following to Tove Mohr in a letter from Valevåg dated 24 August 1920:

With each passing day I become ever more certain that it is the only path for me, yet it seems an endless task. Progress on the trio is exceedingly slow, but I haven't lost courage. I received Schoenberg's orchestra pieces and was so excited I didn't sleep the next night. He has come an infinitely long way, so much further than our foolish efforts here at Valevaag. He has complete mastery of counterpoint; my only consolation is that nothing he does is unintelligible to me – so my studies have born fruit. I can assure you that I look forward to each new day; it seems like I have just begun to speak my own language.

VALEN TRIO

The Trio turned into a strong, self-contained work. It was accepted by the publisher Norsk Musikforlag in 1927, but three years passed before it was printed, and yet another six months before it was premiered by three young musicians—violinist Gunnar Knudsen, cellist Sverre Krøvel, and pianist Melvin Simonsen, all of whom would come to have an influence on Norwegian musical life.

Valen was a celebrity in 1931, and his music remained one of the central themes of the modernism debate in Norway. Critic Ulrik Mørk, reviewing the premiere of Valen's Trio in the 20 May 1931 issue of *Nationen*, wrote: "Never has a man of the revolution looked more peaceful and modest than Fartein Valen, and yet as composer he is an ardent revolutionary." The university's venerable Great Hall was filled to capacity, not least because of the high expectations generated by an article in *Aftenposten* by composer David Monrad Johansen when the score was published. Claiming that Valen had broken new ground, Johansen wrote in part: "And what is particularly captivating is the ardent passion which has no connection with the tangible world but seems rather to derive its

impressions and sustenance entirely from the realm of the spirit, whose knights still inhabit this earth. The perspective of the infinite is not alone an existing value, but equally an inexhaustible source of inspiration for the highest forms of art." And in Bergen, Harald Sæverud had written: "From the first to the last measure, the Trio is a brilliant work that ought to earn both fame and fortune for its creator. But our home audiences are hardly mature enough to judge the unique phenomenon of Fartein Valen." The audience in the Great Hall was, nonetheless, filled with enthusiasm.

////

KLAUS EGGE (1906–79)

TRIO OP. 14

ALLEGRO CON IMPETO

ADAGIO

SCHERZO. PRESTO

FINALE. SOSTENUTO – ALLEGRO

APPASSIONATO

—————

One generation after his death, Klaus Egge has had the misfortune of being better known as writer, critic, and organizational leader than composer. He was a towering figure in the

VALEN TRIO

musical landscape, remembered for having created and developed propitious conditions for musicians and composers, especially as head of the Norwegian Society of Composers for an entire generation. But now some of his music is also beginning to be resurrected.

Valen's European modernism gave rise to other forms of radical music in Norway, including a variant of Norwegian national modernism. Harald Sæverud was among those who shaped it on the basis of trends other than Valen's ideals, closer to Hindemith than to Schönberg. In the 1930s there was an upswing in musical "heimstaddiktning" intimately connected with a composer's birthplace or home. And with roots in Telemark, Gudbrandsdalen, Hardanger, and Nordfjord there were some composers who adopted musical elements from broader European trends, especially from the catch-all imprecisely labeled neoclassicism.

At the time Valen's Trio was premiered, Klaus Egge was one of his pupils. Egge travelled from Porsgrunn to Oslo to receive instruction. Valen based his teaching on J. S. Bach's chorales, inventions, and *Wohlt temperiertes Klavier*. It enabled the pupils to learn all the fundamental

elements of music and see the apparent "set pattern" governing their relationships to one another. And then it was a matter of facing the challenges at hand and determining what devices to use. When Egge had completed his large piano sonata (*Draumkvæde*, 1934), he set off for Oslo and Berlin, in order to "discover Telemark". The journey of discovery entailed discarding the styles and attitudes of Romanticism and abstracting and synthesizing basic elements from Norwegian folk music that could serve as the building blocks and glue of his own music. In that period, his music was to be masculine, insistent, and animated, with Central European sound and counterpoint. From the works *Fantasi i halling*, *Fantasi i gangar*, and *Fantasi i springar* to *Symphony No. 1* and *Piano Concerto No. 2* (1944), these are the dominant elements, together with certain "Norwegian" building blocks, such as recognizable rhythmic forms from folk dance, the many open fifths, and ornaments and melodic phrases familiar from fiddle music. Egge binds it all together with a distinctive tonality, which often can be categorized as built on synthetic scales, and a rather free use of dissonances.

VALEN TRIO

Egge wrote first for a different instrumentation, Wind Quintet (opus 13), before he composed his Trio, opus 14. In the manuscript, Egge included the following in the form of a little poem:

This work was written
Jan. – July 1940.
The tension and anxiety
enveloping us runs as
an undertone through all the movements.
Oslo 10–8–1940

The premiere of the Trio took place in the University Aula in Oslo on 8 February 1941, before the call for a concert boycott had come from the resistance movement. The Norwegian Society of Composers had arranged a concert it called “Utstilling” (“Exhibition”), with three piano trios. Alongside Egge’s, the trios of Karl Andersen and Aage Myklegård were performed by prominent musicians—pianist Amalie Christie, cellist and composer Karl Andersen, and violinist Oscar Holst.

////
**KETIL HVOSLEF (B. 1939)
TRIO (2010)**
—————

It is difficult to decide whether Hvoslef is a modern musical dramatist who occasionally slips into chamber music attire, or whether he is a classical chamber musician who borrows scenery, costumes, and effects. There have been productions of more than twenty of his musical dramas, and an even greater number of his chamber works. And all are, in a sense, untraditional, both in relationship to his own activities as a composer, and to the music of his time. There is something unique about Hvoslef’s entire output. The works are difficult to categorize, but we detect his fingerprints on everything he has composed. In particular, there is something very special about his tonal world and his relationship to musical time. Whether he is entertaining us and the musicians or expressing anguish of the spirit, the experience is genuine. It is a musician speaking. It has been said of Hvoslef that he is so conscious of how he expresses himself musically that he chooses devices in part based on

what is suitable for the occasion, and in part from the given musical framework, and what he himself calls “necessity in the material’s musical development”. He also has an eye to the premises and expectations of the musicians and audience. Yet, being as particular as he is, he does not resort to easy solutions, hackneyed phrases, or cheap points.

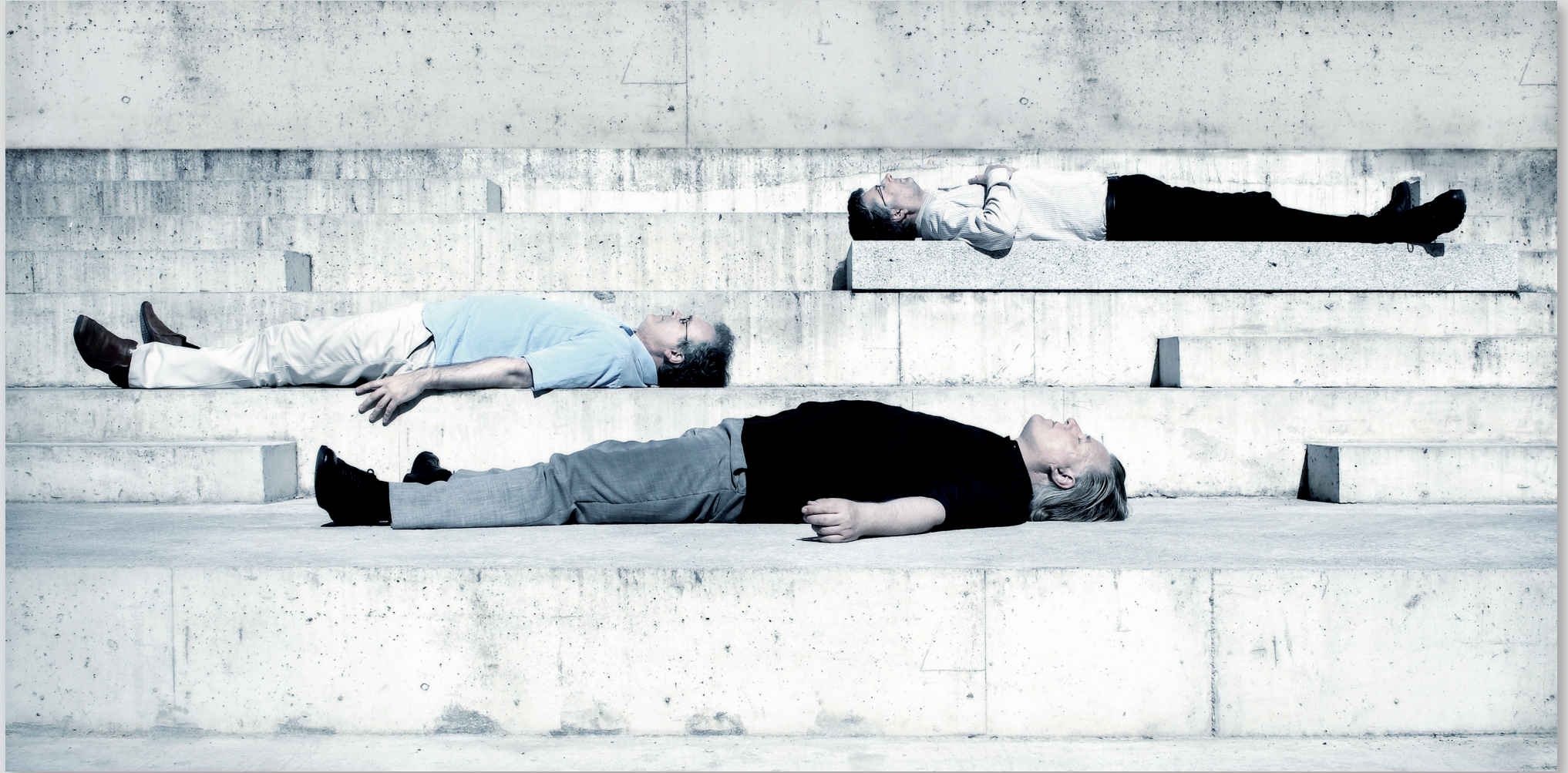
To have chosen such a short and almost minimalistic title as Trio is also characteristic of him. And the sparseness is also evident in the music. There is a kind of “ecological” recirculation both in the motifs and the use of time. It is neither overloaded nor over-explanatory, and the music has ample space to live and develop as music. There is a twenty-minute development of repetitions that create recognition.

Much has been written about Hvoslef’s original and vivid tonal imagination, and it is absolutely vital, also for Trio. It may not have the same multiple layers as others of his works, but here the rhythmic drive of the group as a whole often is deliberately set up against longer solo passages for each instrument. It becomes the performers’ concertizing music. Hvoslef wrote Trio during the summer

VALEN TRIO

of 2010. He tells of listening to Valen Trio perform in Bergen in January 2010 and of being filled with enthusiasm for the musicians, both as individuals and as a group, during their performance of Tchaikovsky’s Trio in A Minor. He then decided to write a trio for them, and shared his enjoyment of the work and the performance with both musicians and audience at the successful premiere in Bergen on 14 May 2011 during the Avgarde concert series for New Music.

ARVID O. VOLLSNES
—————

VALEN TRIO

JOHN EHDE (CELLO)
EINAR RØTTINGEN (PIANO)
RICARDO ODRIEZOLA (VIOLIN)

Valen Trio ble startet i 2009 og tok sitt navn etter den norske komponisten Fartein Valen. Trioen har allerede markert seg med flere konserter i Norge og Danmark som har møtt entusiastisk respons fra publikum og presse. Foruten å spille trioer av komponister som Beethoven, Tsjajkovskij og Grieg, satser Valen Trio også på å bestille verker av sentrale nordiske komponister. Valen Trio opptrer på CD-en "Unquiet Earth" (plateselskapet Burning Shed) med musikk av den britiske komponisten Andrew Keeling.

CONTACT VALEN TRIO: RICARDO ODRIEZOLA: WWW.RICARDOODRIEZOLA.COM JOHN EHDE: WWW.EHDE.DK
OR EINAR RØTTINGEN: WWW.EINARROTTINGEN.COM

DEN DANSKE OG NORSKE PRESSEN SKRIVER:

... med Røttingens usvigeligt sikre og klare klaverstemme som rygrad fandt Odriezola og Ehde ind i triospillet, hvor der aldri opstod uenighed om musikens flow eller karakter, hvor alle var der for de andre, og hvor alle var helt og fuldt til stede som de fremragende solister, de hver især er ... sendte oss hjem med en oplevelse af mæthed og tilfredsstillelse.

NORDJYSKE STIFTSTINDEN, DENMARK, JULY, 2009

... konserten ble en flott opplevelse ... presisjon, glede, overskudd og driv er betegnelser som kan passe ... en fremføring preget av pasjon og kjærlighet til musikken som spilles.

BERGENS TIDENDE, JANUARY, 2010

VALEN TRIO

JOHN EHDE (CELLO)
EINAR RØTTINGEN (PIANO)
RICARDO ODRIEZOLA (VIOLIN)

The group takes its name from the great Norwegian composer Fartein Valen. Formed in 2009, the Valen Trio has already collected impressive accolades from the press and public performing trios by Beethoven, Tchaikovsky and Grieg, besides the compositions appearing on this CD. Valen Trio also has commissioned several prominent Scandinavian composers to write new works for them. The first of these was Ketil Hvoslef's Trio. Valen Trio appears on the CD "Unquiet Earth" (Burning Shed label) with music by the British composer Andrew Keeling.

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO 20-23 JUNE 2011 / PRODUCER: VEGARD LANDAAS / BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN / EDITING: VEGARD LANDAAS / MASTERING: THOMAS WOLDEN / BOOKLET NOTES: ARVID O. VOLLSNES ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL / COVER DESIGN: ANETTE L'ORANGE, BLUNDERBUSS.NO / ARTIST PHOTO: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS / PIANO TECHNICIAN: THRON IRBY THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM NORSK KULTURRÅD & GRIEGAKADEMIET - UNIVERSITY OF BERGEN

EXCERPTS FROM THE DANISH AND NORWEGIAN PRESS:

... with Røttingen's unerringly solid and clear piano part as the backbone, Odriezola and Ehde found their way into the trio interplay, where there was never a hint of disagreement as to the flow or character of the music, where each was there for the others, and where all were fully present as the outstanding soloists each of them is ... we were sent home with a feeling of fullness and contentment.

NORDJYSKE STIFTSTINDEN, DENMARK, JULY, 2009

... The concert was a magnificent experience ... precision, delight, abundant energy and drive are apt descriptions ... a performance characterized by passion and a love for the music being played.

BERGENS TIDENDE, JANUARY, 2010

VALEN TRIO

RICARDO ODRIOZOLA - VIOLIN

JOHN EHDE - CELLO

EINAR RØTTINGEN - PIANO

KETIL HVOSLEF (F. 1939)

1 TRIO (2010) (21:25)

FARTEIN VALEN (1887-1952)

TRIO OP. 5

2 1. MODERATO (07:01)

3 2. SCHERZO. ALLEGRO (02:34)

4 3. LARGO (04:16)

5 4. FINALE. ALLEGRO MOLTO (04:25)

KLAUS EGGE (1906-1979)

TRIO OP. 14

6 1. ALLEGRO CON IMPETO (10:27)

7 2. ADAGIO (08:02)

8 3. SCHERZO. PRESTO (03:59)

9 4. INTRODUKSJON & FINALE. SOSTENUTO/ALLEGRO APPASSIONATO (05:44)

LAWO
CLASSICS

LWC1037 | TT:67:55
© 2012 LAWO
© 2012 LAWO CLASSICS

